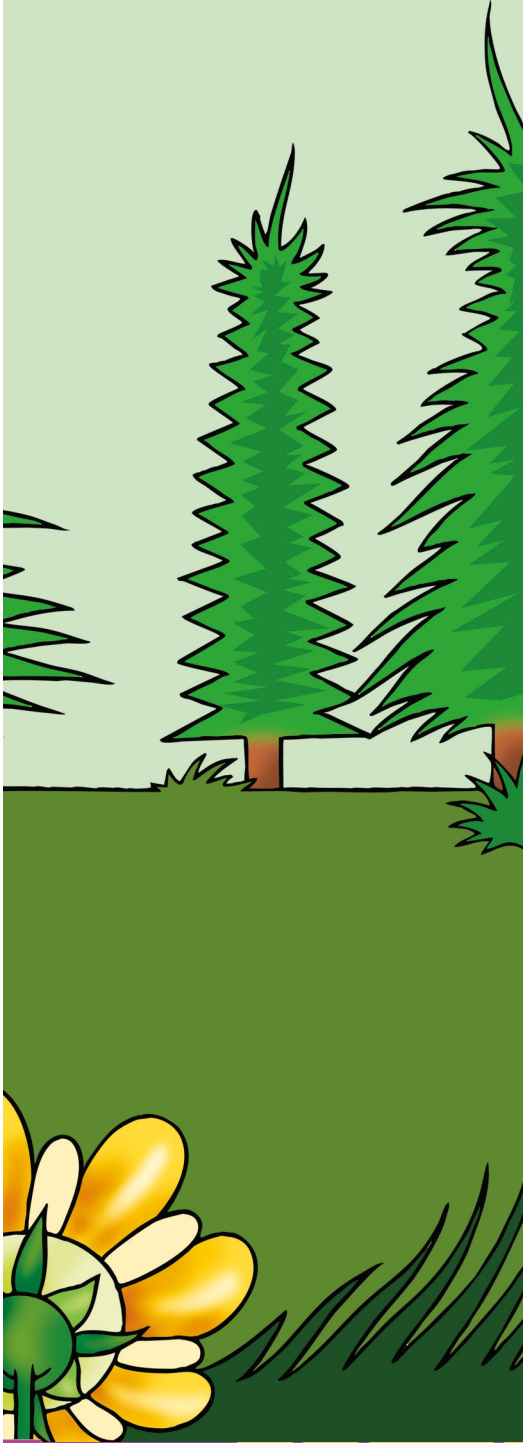

Allah'ın Güzel İsimlerini Biliyorum...

Güzel bir bahar günüydü. Yol boyunca sıra sıra ağaçlar diziliydi. Ağaçların az gerisinde günebakan çiçekleri, güneşle bakışıyorlardı. Yol uzadıkça insan içinden **“Keşke yol bitmese!”** diyordu.

Çiğdem ve ailesi de öyle diyorlardı. Bu güzel yolda arabalarıyla ilerlemekten mutluydular. Uzun zamandır gitmedikleri memleketlerine bir an önce varmak istiyorlardı.

Hepsi, sevdiği insanları görmeyi arzuluyordu.
Araba yolda kayıp giderken tüm güzelliğiyle bahar
arabanın camından içeri doluyordu.

Çiğdem, arabanın camından dışarıya baktı.
Her yer ıslıl ıslıl, capcanlı, rengârenkti. Güneş
güçlü ışıklarını yolluyordu. Işığın yolladığı her
şey renkleniyordu. Böylece papatyalar beyazlara
bürünüyor, güller
kırmızılar giyiniyordu

Çiğdem uzaktaki
denizin üzerinde
su kabarcıklarının
yüzdüğünü gördü. Su
kabarcıklarının her
biri, küçük bir güneşçik
gibi ışıldıyordu.

